

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci žalobkyně **S. T., a.s.**, zastoupené JUDr. Jaroslavem Novákem, PhD., advokátem v advokátní kanceláři TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI advokátní kancelář, s.r.o., se sídlem Trojanova 12, 120 00 Praha 2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2012, čj. 050489/2012/KUSK,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ň ě n í

Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou dne 15. 05. 2012 u Městského soudu v Praze a postoupenou soudu zdejšímu domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání proti platebnímu výměru Městského úřadu Černošice (dále jen „městský úřad“) ze dne 10. 3. 2011, čj. MEUC-13906/2011/PV/8/Vob, jímž byl žalobkyni na základě § 11 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb. (dále jen „zákon o místních poplatcích“) a obecně závazné vyhlášky města Černošice č. 2/2010 o místních poplatcích vyměřen místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí (dále jen „MF“) za období 15. 10. – 31. 12. 2010 zvýšený na trojnásobek, tj. na částku 50.868,- Kč, a citovaný platební výměr byl potvrzen.

Žalobkyně v první řadě obsáhle namítala protiústavnost procedury přijímání zákona č. 183/2010 Sb., kterým bylo do zákona o místních poplatcích zavedeno zpoplatnění "jiných technických herních zařízení povolovaných MF". Novela zákona o místních poplatcích měla podle žalobkyně nepřipustnou povahu tzv. přílepku a porušila tak čl. 41, čl. 44 a čl. 2 odst. 3 Ústavy a též čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Novela též zasahuje do ústavně a mezinárodněprávně chráněného vlastnického práva žalobkyně.

Dále žalobkyně považuje novelou zakotvený pojem „jiné technické herní zařízení“ za nesrozumitelný, neboť neodpovídá pojmům užitým v zákoně č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění zákona č. 254/2008 Sb. (dále jen „loterní zákon“), který představuje komplexní právní úpravu všech druhů a typů loterií a jiných podobných her na území ČR. Tím mělo dojít k porušení požadavku na jasnost právních předpisů a principu právní jistoty a ochrany důvěry občanů v právo, jež jsou komponentami materiálního právního státu zakotveného v čl. 1 a 2 Ústavy a čl. 1 odst. 4 Listiny. Žalobkyně polemizuje s výkladem zastávaným žalovaným, potažmo MF, předkládá odlišný výklad vlastní a namítá, že v situaci existence dvou různých výkladových variant je třeba užít v souladu s principem *in dubio mitius* výklad mírnější, jenž zastává ona. Jestliže tak žalovaný neučinil, dopustil se v rozporu s čl. 11 odst. 1 a 5 Listiny nepřipustného zásahu do vlastnického práva žalobkyně.

Pokud žalovaný, resp. MF zastává názor, že pojmu "jiné technické herní zařízení povolované MF" odpovídá i tzv. interaktivní videoloterní terminál (dále jen „IVT“), neboť jde o funkčně nedělitelné technické zařízení odlišné od výherního hracího přístroje definovaného v § 17 loterního zákona, jež slouží k realizaci loterie nebo jiné podobné hry, žalobkyně s odkazem na jí vydané povolení naopak dovozuje, že IVT je pouze součástí centrálního loterního systému (dále jen „CLS“), jenž je funkčně nedělitelným celkem (elektronickým systémem) tvořeným centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových IVT. IVT nemůže být podle žalobkyně zařazen pod pojem "jiné technické herní zařízení", neboť slouží pouze jako zobrazovací jednotka CLS. K vygenerování výhry či prohry dochází v centrální řídicí jednotce, která je umístěna jinde, než koncový IVT. Povolení vydané MF navíc výslovně stanoví, že koncové IVT neobsahují software umožňující hru a nesmí být funkční bez spojení s centrální jednotkou, která je řídicí částí CLS. Pojem "jiné technické herní zařízení" je podle žalobkyně nutno vykládat jako příbuzný pojem v návaznosti na definici výherního hracího přístroje v § 17 loterního zákona, takže by se mělo jednat též o kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení. Tím však IVT není, neboť není splněna definiční podmínka funkční nedělitelnosti, již uvádí i žalovanou zmiňovaná judikatura v podobě rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 10. 2011, č. j. 10 A 61/2011-45.

Zatřetí se žalobkyně domnívá, že obecně závazná vyhláška města Černošice překročila rozsah zákonného zmocnění, pokud stanovila, že poplatková povinnost vzniká již dnem právní moci rozhodnutí MF, jímž byl povolen provoz "jiného technického herního zařízení", aniž by zohledňovala skutečnost, zda je zařízení skutečně provozováno. Žalobkyně odkázala na doporučení ve věcech místních poplatků, jež pro obce vydal ve spolupráci s ministerstvy vnitra a financí v roce 2010 veřejný ochránce práv. Toto doporučení ve vztahu k výherním hracím přístrojům uvádělo, že místnímu poplatku podléhají ty přístroje, jež jsou povoleny a jejichž provoz byl zahájen. Také ze skutečnosti, že ve formulaci „poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené MF“ není před slovem „nebo“ čárka, podle žalobkyně plyne, že právní režim výherních hracích přístrojů a jiných technických herních zařízení má být shodný a že se tedy slovo „provozovaný“ vztahuje i k jiným technickým herním zařízením. To má prokazovat i skutečnost, že obecně závazná vyhláška statutárního města Teplice poplatkovou povinnost váže až k okamžiku, kdy bylo

zařízení uvedeno do provozu, přičemž tuto vyhlášku podepsal primátor Jaroslav Kubera, který byl zároveň iniciátorem přijetí příslušné novely zákona o místních poplatcích. Pokud by měl být akceptován výklad MF, že poplatku podléhají povolená zařízení bez ohledu na jejich uvedení do provozu, bylo by tím nepřipustně zatíženo vydání povolení dvojí odvodovou povinností [za vydání povolení musí být totiž uhrazen správní poplatek podle položky 21 sazebníku, jenž je přílohou zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, v původním znění (dále jen „zákon o správních poplatcích“)], což je podle žalobkyně v materiálním právním státě nepřipustné. Navíc i při závěru, že argumentace MF je možná, je v situaci existence dvou různých výkladových variant třeba užít v souladu s principem *in dubio mitius* výklad mírnější, jenž zastává žalobkyně.

Žalovaný ve svém vyjádření namítl, že žaloba postrádá žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť není možné pouze tvrdit nezákonnost a vady řízení, aniž by byly konkrétně specifikovány nezákonné postupy, úkony, úvahy, hodnocení či závěry, jichž se měl podle žalobkyně správní orgán dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným. Žalovaný proto navrhl odmítnutí žaloby. Námitky dovozující neústavnost novely zákona o místních poplatcích žalovaný odmítl s tím, že mu nepřisluší posuzovat ústavnost právních předpisů a že je povinen se platnými právními předpisy řídit. Pojem „jiné technické herní zařízení“ podle žalovaného není neurčitý, neboť o jeho obsahu a významu není pochyb. Odkázal na § 1 odst. 1 loterního zákona, podle nějž záleží na obsahu provozované činnosti, nikoliv na způsobu jejího provozu. Proto tedy posouzení, zda povolené „jiné technické herní zařízení“ podléhá poplatkové povinnosti, se neodvíjí od jeho provedení, ale od toho, zda je prostřednictvím tohoto zařízení provozována loterie nebo jiná podobná hra povolená MF. Doplnění pojmu „jiné technické herní zařízení“ do zákona o místních poplatcích bylo vyvoláno nutností odlišit nová koncová zařízení nových technologií provozování hazardních her od již ustáleného a zákonem definovaného pojmu „hrací přístroj“. Poukázal také na nález Ústavního soudu (dále jen „ÚS“) ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, podle nějž charakter IVT neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterního zákona, neboť videoloterní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterního zákona. Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojům podobná a sloužící témuž účelu. Žalovaný též namítl, že žalobkyně nespecifikovala, v čem má spočívat tvrzená nesprávná aplikace právního předpisu. Žalobkyně se podle něj pouze účelově pokouší zabránit podřazení své činnosti poplatkové povinnosti. Žalovaný věděl ze své správní činnosti o čtyřech povolených jiných technických herních zařízeních na území města Černošice a tyto zpoplatnil. Proto navrhl zamítnutí žaloby.

V replice žalobkyně namítla, že obsáhlá žaloba obsahuje dostatek žalobních bodů a odkázala na příslušné pasáže. Zdůraznila dále, že k promítnutí technického pokroku v oblasti provozování loterií a jiných podobných her do právní úpravy došlo teprve od 1. 1. 2012 novelizací loterního zákona a nikoliv spornou novelou zákona o místních poplatcích. Pokud jde o citovaný nález ÚS, ten se podle žalobkyně vztahuje k otázce, zda mohou obce na svém území regulovat místo a čas provozu IVT, nicméně v něm učiněný závěr o existenci dvou různě širokých definic pojmu výherní hrací přístroj v loterním zákonu se nevztahuje k otázce zpoplatnění provozovaných IVT, neboť ta je upravována zákonem o místních poplatcích. Ostatně § 50 odst. 3 loterního zákona, jehož účelem je zakotvení možnosti povolovat i loterie a jiné podobné hry, na něž zákonodárce nepamatoval, s pojmem výherní hrací přístroj ani neoperuje. Žalobkyně dále doplnila, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné v otázce,

proč žalovaný a městský úřad přikročili ke zvýšení místního poplatku na maximum, tj. na trojnásobek.

V průběhu jednání žalobkyně obsáhle zopakovala základní východiska podané žaloby (aniž by uvedla argumenty skutečně nové) a navrhla provedení důkazu řadou listin vydaných odbornými orgány, jež se vyjadřují k možnosti podřadit IVT pojmu jiných technických herních zařízení. Tyto listiny soud k důkazu nepřipustil, neboť se zpravidla žádným způsobem nevyjadřovaly ke skutkovému stavu (pokoušely se o výklad zákonných ustanovení), a pokud již tak činily, poskytovaly informace jen v tom rozsahu, jenž byl zřejmý již ze správního spisu a důkazu soudem provedeného (rozhodnutí MF).

Žalovaný u jednání namítl nepřipustnost rozšiřování žaloby o nové žalobní body zmíněné v replice žalobkyně. Jako nový argument zmínil, že pokud by měla místnímu poplatku podléhat pouze centrální jednotka CLS, není mu jasné, proč by zákonodárce dával obcím právo zpoplatnit jiné technické herní zařízení.

Soud se v první řadě zabýval přípustností podané žaloby. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni podle obsahu spisu doručeno dne 21. 3. 2012 a žaloba byla podána na poštu dne 14. 5. 2012. Je proto včasná. To však nelze říci o nově uplatněné námitce nepřiměřenosti zvýšení místního poplatku na trojnásobek a související námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Byť je v replice odkazováno na bod 3.11 žaloby, ten obsahoval v rámci rekapitulace průběhu předcházejícího řízení pouhé konstatování, že v platebním výměru byl místní poplatek navýšen na trojnásobek. Žaloba žádnou námitku proti nepřiměřenosti takového navýšení neobsahovala a příslušná část repliky se tak pokouší do řízení vnést nový žalobní bod. Replika však byla dána na poštu až dne 24. 7. 2012, tj. dávno po uplynutí dvouměsíční žalobní lhůty, po níž již není přípustné podle § 71 odst. 2 věty druhé s. ř. s. rozšiřování žaloby o nové žalobní body. Otázkou přípustnosti a přiměřenosti navýšení místního poplatku se tudíž soud zabývat nemůže.

Soud se ovšem musí ztotožnit s názorem žalobkyně, že podaná žaloba dostatečně vymezuje žalobní body. Byť je žaloba v důsledku své rozsáhlosti obtížně uchopitelná a někdy v konkrétních bodech konstatuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, aniž by ji na tom samém místě specifikovala, je ze souvislostí zřejmé, jaké porušení právních předpisů má žalobkyně na mysli. Žaloba žalobní body nepostrádá a není namístě ani její odmítnutí, ani výzva k odstranění vad podání. Protože byly splněny i jiné podmínky řízení, soud se žalobou zabýval věcně.

Ze správního spisu soud zjistil, že obecně závazná vyhláška města Černošice č. 2/2010 o místních poplatcích nabyla účinnosti dnem 1. 1. 2011 a zrušila předchozí úpravu obsaženou v obecně závazné vyhlášce města Černošice č. 5/2009 o místních poplatcích ve znění novely provedené obecně závaznou vyhláškou č. 1/2010 o místních poplatcích, aniž by zakotvila jakákoliv přechodná ustanovení. Právní úprava místního poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené MF v obecně závazné vyhlášce č. 2/2010 je téměř doslovně shodná jako úprava, jež byla do původního předpisu nově vložena obecně závaznou vyhláškou č. 1/2010 s účinností od 15. 10. 2010. Před 15. 10. 2010 obecně závazná vyhláška č. 5/2009 o místních poplatcích zakotvovala pouze místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj. V hlavě VI. čl. I bodu 1 vyhlášek byl učiněn předmětem místního poplatku „každý povolený provozovaný hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“. Na rozdíl od ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích tedy bylo do vyhlášky přidáno slovo „provozovaný“. Podle čl. II bodu 2 téže hlavy vyhlášek bylo stanoveno, že poplatková povinnost u herního zařízení vzniká dnem, kdy rozhodnutí o povolení jiného technického herního zařízení vydané MF nabylo právní moci.

Čl. V byl poplatek za každý výherní hrací přístroj nebo herní zařízení stanoven ve výši 5.000,- Kč za 3 měsíce.

Dne 6. 10. 2010 žalobkyně doručila městskému úřadu dopis nadepsaný jako „Splnění ohlášení s výhradou“, v němž uvedla, že se dozvěděla, že město Černošice s účinností od 15. 10. 2010 zavedlo obecně závaznou vyhláškou na svém území místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení. Uvedla, proč se domnívá, že výklad pojmu jiné technické herní zařízení učiněný MF považuje za nesprávný. Byť se domnívá, že uvedený pojem a poplatková povinnost nedopadá na IVT, sdělila městskému úřadu, že prostřednictvím IVT provozuje loterii nebo jinou podobnou hru na dvou místech ve městě a doložila první stranu rozhodnutí, jímž jí byl Ministerstvem financí povolen provoz CLS. Městský úřad pak požádala, aby v případě, že se domnívá, že žalobkyni vznikla poplatková povinnost, jí zaslal odůvodněný platební výměr na místní poplatek.

Rozhodnutím MF ze dne 31. 12. 2007, č. j. 34/26454/2007, bylo žalobkyni povoleno provozovat loterii nebo jinou podobnou hru dle ustanovení § 50 odst. 3 loterního zákona prostřednictvím funkčně nedělitelného technického zařízení – CLS pod obchodním názvem „INTERAKTIVNÍ LOTERNÍ SYSTÉM“, který je elektronickým systémem tvořeným centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými IVT a který tvoří po funkční stránce nedělitelný celek, který řídí, eviduje a hráči nabízí různé druhy loterií nebo jiných podobných her včetně zpětné distribuce potvrzení o sázce a výsledku her do IVT. Provoz byl povolen na státním území České republiky v rozsahu předchozích rozhodnutí „o povolení k provozování CLS“ tak, že každá sázka nebo jiná transakce musí být před zahájením hry zapsána na dvou nezávislých místech databáze CLS a dále byl schválen všeobecný herní plán CLS, herní plány loterie nebo jiné podobné hry tohoto povolení, generální návštěvní řád platný pro všechna herní střediska dále uvedená, provozování a umístění IVT dále v povolení uvedených, umístění centrální jednotky v sídle žalobkyně a bezpečnostní směrnice upravující režim přístupu k serverům. Jako podmínka č. 1 bylo žalobkyni mj. stanoveno, že koncové IVT, které jsou nedílnou součástí celého systému, neobsahují software umožňující hru a nesmí být funkční bez spojení s centrální jednotkou, která je řídicí částí CLS. Na IVT, který není součástí celého systému, tedy není on-line připojen k centrální jednotce, nesmí být možné provozovat žádnou hru. IVT je jediným článkem CLS přímo ovládaným účastníkem hry. Místní kontrolní jednotky nesmí umožňovat ani jinak ovlivňovat hru. Provozování dalších IVT v nových nebo stávajících herních střediscích má být schvalováno změnou (rozšířením) tohoto povolení na základě jednotného postupu.

Městský úřad na podání reagoval dopisem ze dne 8. 11. 2010, kterým žalobkyni sdělil, že je poplatníkem místního poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené MF, protože má podle sdělení MF na území města 4 ks jiných technických herních zařízení povolených MF.

Následně dne 8. 12. 2010 městský úřad vyzval žalobkyni ke splnění poplatkové povinnosti ve výši 16.956,- Kč a upozornil ji na možnost zvýšení místního poplatku až na trojnásobek v případě, že poplatek nebude uhrazen včas.

Nakonec dne 10. 3. 2011 byl městským úřadem vydán s odkazem na § 11 zákona o místních poplatcích a obecně závaznou vyhlášku města Černošice č. 2/2010, o místních poplatcích, platební výměr na místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení ve shodné výši, jenž byl dle § 11 zákona o místních poplatcích zvýšen na trojnásobek uvedené částky, tj. na částku 50.868,- Kč.

Žalobkyně reagovala teprve dne 29. 3. 2011 doručením včasného odvolání, v němž uplatnila v podstatě shodnou (byť méně propracovanou) argumentaci jako v podané žalobě.

Odvolání bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím žalovaného, který uvedl, že do doby zrušení právního předpisu Ústavním soudem jej musí respektovat. Skutečnost, že centrální jednotka a jeden kus IVT tvořící „jiné technické herní zařízení“ podléhají místnímu poplatku, podle žalovaného potvrdil rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 10. 2011, č. j. 10 A 61/2011-45. Z textu zákona o místních poplatcích a obecně závazné vyhlášky pak podle žalovaného plyne, že zpoplatněny jsou povolená jiná technická herní zařízení, přičemž o jejich provozu se nehovoří. Protože žalobkyní provozovaná loterie nebo jiná podobná hra spadá pod povinnost hradit místní poplatek, neuplatní se ani obecná právní zásada *in dubio mitius*.

Ze stenozáznamu o průběhu projednávání sněmovního tisku č. 756/8 (předobraz později vyhlášeného zákona č. 183/2010 Sb.) na plénu Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR (dále jen „PSP ČR“) dne 18. 5. 2010 (volební období 2006-2010, 79. schůze, část 14) soud zjistil, že senátor Jaroslav Kubera, který byl iniciátorem pozměňovacího návrhu Senátu, jímž byla do původního sněmovního tisku zakomponována novela zákona o místních poplatcích, při opakovaném projednání návrhu zákona v PSP ČR pozměňovací návrh představil se slovy: *„Tento zákon nedělá nic jiného, než že sjednocuje poplatek u normálních hracích automatů s poplatkem u videoterminálů bez ohledu na to, že na videoterminály dává licenci Ministerstvo financí. Nic jiného v tom zákoně není (...) není to nic jiného, než jestli se platí 5 tisíc u automatu normálního, tak se bude platit 5 tisíc u videoterminálu. Nic jiného tento zákon neobsahuje.“*

V první řadě je třeba konstatovat, že krajský soud se blíže nezabýval argumentací žalobkyně stran tvrzeného neústavního postupu při přijetí zákona č. 183/2010 Sb. Dne 9. 1. 2013 byl totiž vydán nález pléna ÚS, sp. zn. Pl. ÚS 6/12, který se touto otázkou podrobně zabýval. Na základě principiálně shodných argumentů, jež v tomto řízení uplatňuje žalobkyně, ÚS v odst. 60 a 61 nálezu dospěl k závěru, že *„...při projednávání návrhu zákona č. 183/2010 Sb. byly jak Poslaneckou sněmovnou, tak i Senátem dodržena ústavně stanovená pravidla zákonodárného procesu, konkrétně postup zákonodárného procesu upravený zákonem č. 90/1995 Sb., o jednacím řádu Poslanecké sněmovny, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, ve znění pozdějších předpisů i čl. 1 odst. 1, čl. 2 odst. 3, čl. 41 a čl. 44 odst. 1 Ústavy včetně čl. 2 odst. 2 Listiny. (...) v předloženém případě se o protiústavní přílepek ve smyslu judikatury Ústavního soudu, ani o situaci obdobnou, nejedná.“* Námitka neústavnosti průběhu zákonodárného procesu a z toho dovozovaného zásahu do práv žalobkyně je tedy nedůvodná a v podrobnostech je třeba poukázat na odůvodnění citovaného nálezu ÚS.

Druhá skupina námitek se týká tvrzené nesrozumitelnosti textu novely provedené zákonem č. 183/2010 Sb. Zde se Krajský soud v Praze ztotožňuje se závěry učiněnými v rozsudcích Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 10. 2011, č. j. 10 A 61/2011-45 a ze dne 29. 12. 2011, č. j. 10 Af 61/2011-62, které došly k závěru, že zpoplatnění místním poplatkem podle § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích podléhá každé koncové zařízení provozované jako součást technického zařízení k provozování sázkové hry, resp. že povolením provozování loterie prostřednictvím CLS byly povoleny i jednotlivé koncové IVT.

Druhý ze závěrů je založen na argumentu, že pokud MF povolilo provozování loterie nebo jiné podobné hry prostřednictvím CLS, argumentací a maior ad minus povolilo i jednotlivé koncové IVT. Ostatně, jak správně poukázal Krajský soud v Českých Budějovicích a jak též plyne z prvních dvou stran povolení MF založených ve správním spise, provozování a umístění IVT MF dle textace druhé části výroku tohoto rozhodnutí schválilo. Po obsahové stránce přitom mezi schválením a povolením není rozdíl.

Pokud jde o první závěr, ten Krajský soud v Praze sdílí, nicméně s ohledem na rozsáhlou argumentaci žalobkyně zpochybňující některé výchozí body rozsudků Krajského soudu v Českých Budějovicích považuje za potřebné jej založit na vlastní právní úvaze.

Jak již jasně uvedl ÚS v nálezu ze dne 14. 6. 2011, Pl. ÚS 29/10, „*charakter [IVT] neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, neboť videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona. Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojům podobná a sloužící témuž účelu.*“

Loterní zákon užívá termín výherní hrací přístroje jednou v užším pojetí (§ 17 odst. 1) a jednou v pojetí širším [§ 2 písm. e)]. V posledně jmenovaném ustanovení, podle nějž se za výherní hrací přístroje rozumí sázkové hry provozované pomocí elektronicky nebo elektronickomechanicky řízených výherních hracích přístrojů nebo podobných zařízení, je pod pojem výherních hracích přístrojů zahrnuta jednak kategorie výherních hracích přístrojů v užším pojetí přesněji definovaná v § 17 odst. 1 loterního zákona a jednak kategorie jim podobných zařízení, jež blíže vymezena není. Podle § 17 odst. 1 loterního zákona se výherním hracím přístrojem myslí kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládáním určeným pouze pro jednoho hráče, přičemž u výherního hracího přístroje s programovým vybavením umožňujícím současnou hru na více hracích místech více hráčům je každé takové hrací místo rovněž považováno za samostatný výherní hrací přístroj.

Doplňková kategorie zařízení podobných výherním hracím přístrojům podle ÚS zahrnuje právě IVT. Tentýž názor sdílí i Krajský soud v Praze, přičemž je přesvědčen, že pojem jiného technického herního zařízení zakotvený do zákona o místních poplatcích odpovídá právě kategorii zařízení podobných výherním hracím přístrojům, jež jsou zmíněna v ustanovení § 2 písm. e) loterního zákona. Jejich podobnost s výherními hracími přístroji přitom není dána kompaktností či funkční nedělitelností jiného technického herního zařízení, jak se domnívá žalobkyně. To by totiž jiným technickým herním zařízením byl každý počítač, mobilní telefon apod. Pokud pak označení „herní“ má být v takové situaci ztotožněno s kategorií „loterie nebo jiné hry podle loterního zákona“, znamená to, že žalobkyně se snaží kategorií jiných technických herních zařízení vymezit identickými znaky (totožně) jako výherní hrací přístroje v § 17 odst. 1 loterního zákona. Má-li být ovšem něco podobné, pak to musí být v něčem odlišné a nikoliv zcela stejné. Argumentace žalobkyně je tak nesmyslná.

Kritérium kompaktnosti a funkční nedělitelnosti je z logiky věci právě tím kritériem, jež u jiných technických herních zařízení není splněno a jež je od výherních hracích přístrojů odděluje. Podobnost je pak dána jednak tím, že jde o zařízení programově řízená a jednak skutečností, že takové zařízení je určeno k provozování loterie nebo jiné hry podle loterního zákona. To odpovídá principu předesílanému v § 1 odst. 1 větě třetí loterního zákona, podle níž nezáleží na tom, provádí-li se hra pomocí mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení. Pokud je užší definice výherního hracího přístroje v § 2 písm. e) loterního zákona a stejně tak v § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích rozšiřována neurčitým právním pojmem „jiné technické herní zařízení“, resp. „zařízení podobné elektronicky nebo elektronickomechanicky řízeným výherním hracím přístrojům“, je tím realizována právě myšlenka podřídít obdobnému režimu právní regulace i další prostředky k provozování loterií a jiných podobných her, aby tak mezi nimi nedocházelo ke vzniku nedůvodných rozdílů.

Soud si je přitom sice vědom odlišné formulace vymezující tuto doplňkovou skupinu v zákoně o místních poplatcích a loterním zákoně, nicméně po obsahové stránce jde o překrývající se skupiny, přičemž IVT s ohledem na jejich elektronické, resp. elektronickomechanické řízení spadají pod oba pojmy. Pojem „jiné technické herní zařízení“ obsažený v zákoně o místních poplatcích je přitom pojmem širším, který navíc oproti § 2 písm. e) a od něj odvozeného § 50 odst. 4 loterního zákona zahrnuje i eventuální herní zařízení řízená na základě přednastaveného algoritmu (programu) čistě mechanicky. To je však pro účely IVT bez významu. S ohledem na učiněný závěr je nadbytečné se také podrobněji vyjadřovat k žalobkyní kritizovanému stanovisku MF.

Uvedený závěr potvrzuje i historický výklad. Jak jasně vyplynulo při prezentaci předkládané právní úpravy v PSP ČR senátorem Jaroslavem Kuberou (iniciátorem přijetí žalobkyní zpochybňované novely), cílem této novely bylo právě zpoplatnění jednotlivých IVT. PSP ČR pak bez jakýchkoliv změn jím prezentovaný návrh bez dalšího schválila a není tedy důvod pochybovat o tom, že vůle zákonodárce směřovala právě k tomuto cíli.

Soud za takové situace nemůže akceptovat náhled žalobkyně, že právní úprava je nesrozumitelná. Vymezení zpoplatňovaných zařízení je učiněno pomocí neurčitěho právního pojmu, jež však ani nebylo možné konstruovat jinak, neboť jeho cílem bylo postihnout neuzavřenou skupinu neustále se vyvíjejících nových typů herních zařízení, prostřednictvím nichž jsou provozovány loterie a jiné hry podle loterního zákona. Samotný obsah neurčitěho právního pojmu (navíc označujícího neuzavřenou skupinu předmětů) bude vždy do jisté míry nevyhraněný, nicméně to ještě automaticky neznamená jeho nesrozumitelnost. Účel zakotvení tohoto pojmu do zákona o místních poplatcích byl jasně prezentován na půdě PSP ČR a ostatně i mediálně, což žalobkyni jako etablovanému a odborně vybavenému subjektu na trhu sázkových her a dalších činností podle loterního zákona nemohlo uniknout. Rozsáhlou „slovní ekvilibristiku“ kolem tohoto neurčitěho právního pojmu (jak argumentaci žalobkyně trefně označil Krajský soud v Českých Budějovicích) zdejší soud považuje pouze za účelový krok, jehož konečným cílem bylo právě takové ovzduší právní nejistoty vyvolat, aniž by zde ovšem předtím objektivně takové pochyby existovaly. Soud tak uzavírá, že taková míra nejistoty ohledně výkladu textu novely zákona o místních poplatcích, jež by odůvodňovala postup *in dubio mitius*, nebyla shledána, přičemž výklad zastávaný žalobkyní je výkladem nesprávným a, byť se to snaží žalobkyně obsáhlou argumentací zamlžit, výkladem absurdním. Ani druhá skupina námitek žalobkyně proto nemůže obstát.

Třetí skupinou námitek žalobkyně zpochybňuje právo města zpoplatnit i ty IVT, jež nebyly uvedeny do provozu (fyzicky umístěny na území města a zpřístupněny hráčům). Pro tuto otázku je inspirativním zdrojem usnesení ÚS ze dne 7. 9. 1999, sp. zn. I. ÚS 249/99, které k § 10a odst. 1 a 3 zákona o místních poplatcích ve znění před zpochybňovanou novelou uzavřelo, že „*samo gramatické znění uvedeného ustanovení ukazuje, že sazba poplatku nezávisí na faktickém provozu výherního hracího přístroje, tzn. že zde není prostor např. pro zohledňování otevírací doby příslušné provozovny, poruchovosti přístrojů a podobně, nýbrž že se jedná o poplatek paušální, který se hradí za určité časové období.*“ ÚS tak učinil ve vztahu k zákonné formulaci: „*Poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj podléhá každý povolený hrací přístroj.*“ Ze závěrů ÚS tak jasně plyne, že nelze přeceňovat samotný název místního poplatku (jenž obsahuje slovo „provozovaný“), nýbrž je třeba vycházet z věcného vymezení předmětu místního poplatku, který za rozhodné kritérium považuje pouze povolenost výherního hracího přístroje.

Ustanovení § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích, jež dává s odkazem na loterní zákon obci možnost vybírat poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, pouze konstatuje název tohoto poplatku.

Teprve § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích, podle nějž poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, vymezuje předmět poplatku. Slovo „provozovaný“ se opět nachází pouze v části věty označující název místního poplatku. Předmět místního poplatku je však vymezen jako „každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“. Shodně jako v případě již posuzovaném ÚS, není předmět poplatku definován prostřednictvím toho, zda je jiné technické herní zařízení provozováno, a je tedy zřejmé, že argumentace žalobkyně je lichá. Není tedy zapotřebí se podrobně zabývat otázkou, zda před slovem „nebo“ v názvu místního poplatku měla či neměla být čárka apod. Zároveň lze opět poukázat na skutečnost, že žalobkyně je etablovaným a odborně vybaveným subjektem dlouhodobě působícím na trhu sázkových her a dalších činností podle loterního zákona a citovaný právní názor ÚS z roku 1999 vyslovený na tomto jinak judikaturou jen zřídka dotýkaném poli jí nepochybně neunikl. Ani tady tudíž nelze akceptovat argumentaci žalobkyně, že byla vystavena takovému stupni právní nejistoty, že bylo namístě v souladu s principem *in dubio mitius* respektovat a chránit jí prosazovaný nesprávný právní názor, že poplatek podléhá pouze provozovaná jiná technická herní zařízení.

Soud také nesdílí v této souvislosti žalobkyni vyslovovaný právní názor, že je v materiálním právním státě nepřipustné, aby tatáž skutečnost (povolení jiného technického herního zařízení, resp. jeho provoz) bylo zpoplatněno dvakrát. Takový postup je naopak zcela běžný a není ničím zakázán. Např. pohonné hmoty či alkohol a tabák jsou současně zatíženy jak daní z přidané hodnoty, tak spotřební daní. Daň z přidané hodnoty je přitom dokonce kalkulována z ceny zahrnující spotřební daň. Obdobně mzda vyplácená zaměstnanci je zatížena odvody na sociální i zdravotní pojištění, přičemž o ně zvýšená (jako tzv. superhrubá mzda) pak ještě podléhá dani z příjmů fyzických osob. ÚS měl přitom v minulosti mnohokrát příležitost se k daňové problematice vyjádřit, jak v rámci řízení o ústavních stížnostech, tak v rámci abstraktního přezkumu právních norem a protiústavnost takového zacházení neshledal. Je tedy zřejmé, že takový postup protiústavní není.

Ve výsledku lze tedy uzavřít, že napadené rozhodnutí i přes žalobkyni vznesené námitky obstojí. Proto soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Protože žalovaný byl plně úspěšný, náležela by mu podle § 60 odst. 1 s. ř. s. náhrada nákladů řízení. Z obsahu spisu je však zřejmé, že mu žádné náklady nevznikly. Proto bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 2. května 2013

JUDr. Věra Šimůnková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová